

Микола Носов

Бобік в гостях у Барбоса



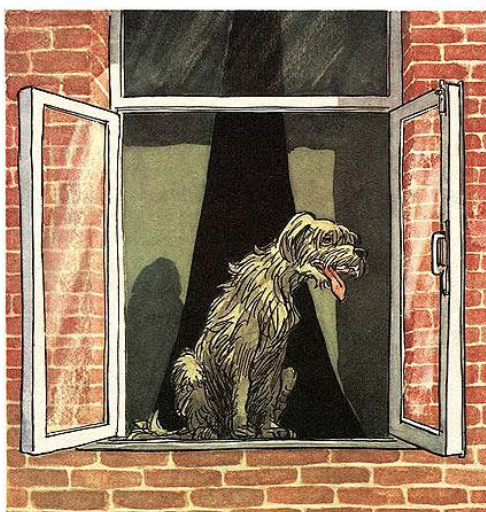
Переклад українською – Валерія Воробйова
Сайт: [Казка.укр](http://казка.укр) - Дитячі книги з малюнками українською мовою
Ілюстрації – Іван Семенов

Жив собі пес Барбоска. У нього був друг – кіт Васька. Обидва вони жили у дідуся. Дідусь ходив на роботу, Барбоска охороняв будинок, а кіт Васька мишей ловив.



Одного разу дідусь пішов на роботу, кіт Васька втік кудись гуляти, а Барбос вдома залишився. Від нічого робити він заліз на підвіконня і почав дивитися у вікно. Йому було нудно, от він і дивився в усі боки.

«Дідусеві нашому добре! – подумав Барбоска. – Пішов собі на роботу і працює. Васькові теж непогано – втік з дому і гуляє по дахах. А мені ось доводиться сидіти, стерегти квартиру».



В цей час вулицею біг Барбоскин приятель Бобік. Вони часто зустрічалися у дворі та грали разом. Барбос побачив приятеля і зрадів:

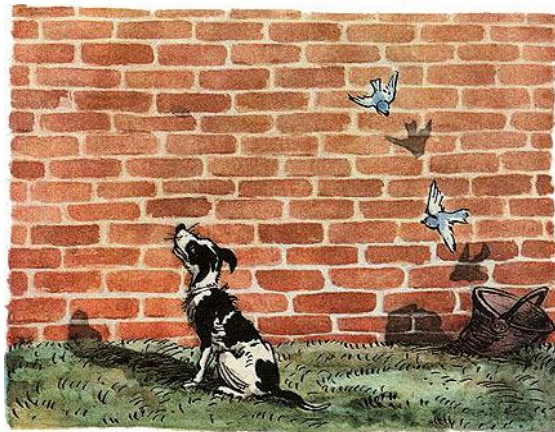
– Гей, Бобіку, куди біжиш?

– Нікуди, – говорить Бобік. – Так, біжу собі просто. А ти вдома сидиш? Підем гуляти.

– Мені не можна, – відповів Барбос, – дідусь звелів стерегти будинок. Ти краще до мене в гості заходь.

– А ніхто не прожене?

– Ні. Дідусь на роботу пішов. Нікого вдома немає. Лізь прямо у вікно.



Бобік заліз у вікно і з цікавістю став оглядати кімнату.

– Тобі добре! – сказав він Барбосу. – Ти в будинку живеш, а от я живу в будці. Тісно, розумієш! І дах протікає. Поганенькі умови!

– Так, – відповів Барбос, – у нас квартира гарна: дві кімнати з кухнею та ще ванна. Ходи де хочеш.



– А мене навіть в коридор господарі не пускають! – поскаржився Бобік. – Кажуть – я дворовий пес, тому маю жити в будці. Одного

разу зайшов до кімнати – що було! Закричали, заохали, палицею по спині стукнули. Він почухав лапою за вухом, потім побачив на стіні годинник з маятником і питає:

– А що це у вас за штука на стіні висить? Все тік-так, тік-так, а внизу бовтається.

– Це годинник, – відповів Барбос. – Хіба ти годинника ніколи не бачив?

– Ні. А для чого він?

Барбос і сам не знав до пуття, для чого годинник, але все ж таки заходився пояснювати:

– Ну, це така штука, розумієш... годинник... він іде...

– Як – іде? – здивувався Бобік. – Адже у нього ніг немає!

– Ну, розумієш, це тільки так говориться, що йде, а насправді він просто стукає, а потім починає бити.

– Ого! Так він ще й б'ється? – злякався Бобік.

– Та ні! Як він може битися!

– Ти ж сам сказав – бити!

– Бити – це значить дзвонити: бом! бом!

– А, ну так би й казав!

Бобік побачив на столі гребінець і запитав:

– А що це у вас за пила?

– Яка пила! Це гребінець.

– А для чого він?

– Ех ти! – сказав Барбос. – Одразу видно, що весь вік у будці прожив. Не знаєш, для чого гребінець? Зачісуватися.

– Як це – зачісуватися?

Барбос узяв гребінця та став чесати у себе на голові хутро:

– Ось дивись, як треба зачісуватися. Підійди до дзеркала й зачешися.



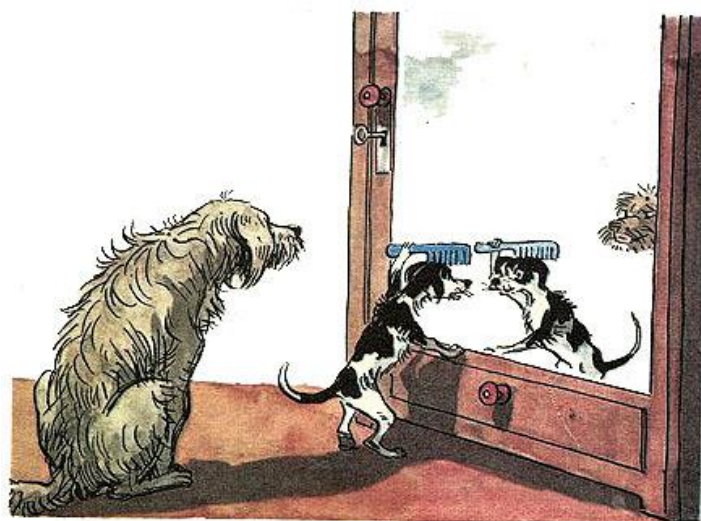
Бобік узяв гребінець, підійшов до дзеркала і побачив у ньому свій відбиток.

– Послухай, – закричав він, показуючи на дзеркало, – там собака якийсь!

– Так це ж ти сам у дзеркалі! – засміявся Барбос.

– Як я? Я тут, а там інший собака. Барбос теж підійшов до дзеркала. Бобік побачив його відбиток і закричав:

– Ну от, тепер їх вже двоє!



– Та ні! – сказав Барбос. – Це не їх двоє, а нас двоє. Вони там, у дзеркалі, неживі.

– Як неживі? – закричав Бобік. – Вони ж рухаються!

– От дивак! – відповів Барбос. – Це ми рухаємося. Бачиш, там один собака на мене схожий!

– Вірно, схожий! – зрадів Бобік. – Викапаний ти!

– А інший собака схожий на тебе.

– Що ти! – відповів Бобік. – Там якийсь потворний собака, і лапи в нього криві.

– Такі лапи, як у тебе.

– Ні, це ти мене обманюєш! Посадив туди якихось двох собак і думаєш, я тобі повірю, – сказав Бобік.

Він став зачісуватися перед дзеркалом, потім раптом як засміється:

– Глянь-но, а цей дивак в дзеркалі теж зачісується! От сміхота!

Барбос тільки пирхнув і відійшов убік.

Бобік причесався, поклав гребінець на місце і каже:

– Гарно тут у вас! Годинник якійсь, дзеркала з собаками, різні витребеньки і гребінці.

– У нас ще є телевізор! – похвалився Барбос і показав телевізор.

– Для чого це? – запитав Бобік.

– А це така штука – вона все робить: співає, грає, навіть картини показує.



- Оцей ящик?
- Так.
- Ну, це вже брехня!
- Присягаюся!
- Ану, нехай заграє!

Барбос увімкнув телевізор. Залучала музика. Собаки зраділи і ну стрибати по кімнаті. Танцювали, танцювали, поки знеслили.



- Мені аж їсти захотілося, – каже Бобік.
- Сідай за стіл, зараз я тебе пригощати буду, – запропонував Барбос.

Бобік сів за стіл. Барбоска відкрив буфет, бачить – там глечик з киселем стоїть, а на верхній полиці – великий пиріг. Він узяв глечик з киселем, поставив на підлогу, а сам поліз на верхню полицю за пирогом. Узяв його, став спускатися вниз та ступив лапою в кисіль. Послизнувшись, він упав прямо на глечик, і весь кисіль у нього розмазався по спині.



Бобік, іди швидше кисіль їсти! – закричав Барбос.

Бобік прибіг:

– Де кисіль?

– Та ось, у мене на спині. Облизуй.

Бобік став йому спину облизувати.

– Ох і смачний кисіль! – каже.



Потім вони перенесли пиріг на стіл. Самі теж на стіл сіли, щоб зручніше було. Їдять і розмовляють.



- Тобі добре живеться! – каже Бобік. – У тебе все є.
- Так, – каже Барбос, – я живу добре. Що хочу, те й роблю: хочу – гребінцем зачісуюсь, хочу – на телевізорі граю, їм і п'ю, що хочу, або на ліжку валяюся.
- А тобі дозволяє дідусь?
- Що мені дідусь! Подумаєш! Це ліжко моє.
- А де ж дідусь спить?
- Дідусь там, у кутку, на килимку.



Барбоска так забрехався, що не міг вже зупинитися.

– Тут усе моє! – хвалився він. – І стіл мій, і буфет, і все, що в буфеті, теж моє.



– А можна мені повалятися на ліжку? – запитав Бобік. – Я жодного разу в житті ще на ліжку не спав.

– Ну підемо, поваляємося, – погодився Барбос. Вони вляглися на ліжку.



Бобік побачив батіг, який висів на стіні, і питає:

– А для чого у вас тут батіг?

– Батіг? Це для дідуся. Якщо не слухається, я його батогом, – відповів Барбос.

– Це добре! – схвалив Бобік.

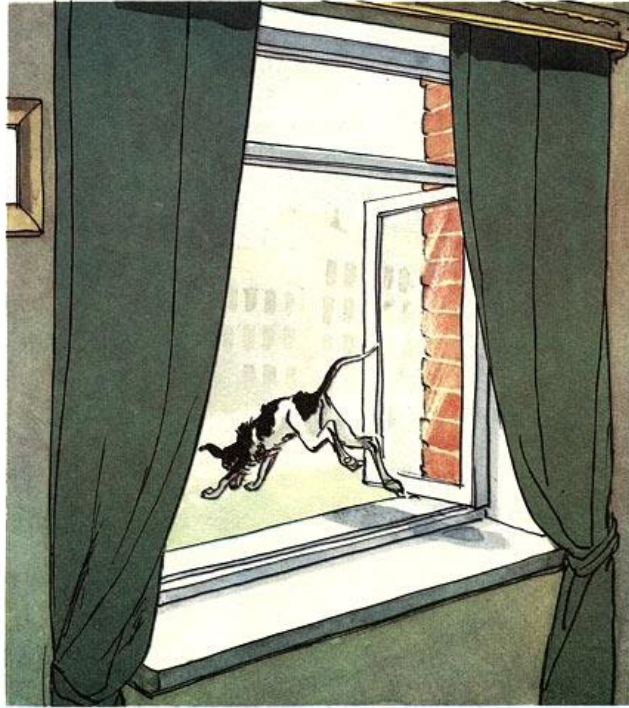


Лежали вони на ліжку, лежали, пригрілися, так і заснули. Не почули навіть, як дідусь з роботи прийшов.

Він побачив на своєму ліжку двох псів, узяв зі стіни батіг і замахнувся на них.



Бобік з переляку вискочив у вікно і побіг у свою будку, а Барбос забився під ліжку, так що його навіть мітлою не можна було витягнути. До вечора там просидів.



Увечері повернувся додому кіт Васька. Він побачив Барбоса під ліжком і відразу зрозумів, у чому справа.



– Ех, Васько, – сказав Барбос, – знову я покараний! Навіть сам не знаю за що. Принеси мені шматочок ковбаски, якщо тобі дідусь дасть.

Васька пішов до дідуса, став мугикати і тертися спинкою об його ноги. Дідусь дав йому шматочок ковбаски. Васька половину з'їв сам, а другу половину відніс під ліжко Барбосу.



Дякуємо, що скачали книгу на сайті [Казка.укр](http://казка.укр) – дитячі книги з малюнками Українською мовою онлайн.

Бібліотека [Казка.укр](http://казка.укр) регулярно поповнюється. Завітайте та читайте!